

Kniha Daniel – číslo sto šesťdesiatpäť

Odhaľovanie prorockej tapisérie: od Alexandra Veľkého po moderný Rím

Jeff Pippenger

2024-03-29

Teraz budeme uvažovať o dejinách, ktoré sa odohrali po náhlej smrti Alexandra Veľkého, čo predstavuje obdobie od roku 538 až po čas konca v roku 1798.

A keď povstane, jeho kráľovstvo bude rozbité a rozdelené k štyrom nebeským vetrom; ale nie jeho potomstvu, ani nie podľa jeho panstva, ktorým vládol; lebo jeho kráľovstvo bude vyvrátené a pripadne iným okrem týchto. A južný kráľ zosilnie, a aj jeden z jeho kniežat; a bude mocnejší ako on a bude panovať; jeho panstvo bude veľké panstvo. A na konci rokov sa spoja; lebo dcéra južného kráľa príde k severnému kráľovi, aby uzavreli dohodu; ale neudrží moc ramena, ani on neobstojí, ani jeho rameno; ale bude vydaná, i tí, čo ju priviedli, aj ten, ktorý ju splodil, aj ten, ktorý ju v tých časoch posilňoval. Ale z výhonku jej koreňov povstane jeden na jeho miesto; ten príde s vojskom a vnikne do pevnosti severného kráľa, zakročí proti nim a zvíťazí. A odvedie do Egypta aj ich bohov do zajatia, s ich kniežatami i s ich vzácnymi nádobami zo striebra a zo zlata; a pretrvá viac rokov než severný kráľ. Potom južný kráľ vojde do jeho kráľovstva a vráti sa do svojej krajiny. Daniel 11:4–9.

Napokon, po rozbití ríše Alexandra Veľkého, sa tí, ktorí zápasili o ovládnutie bývalého kráľovstva, rozdelili na dve hlavné kráľovstvá. Jedno kráľovstvo ovládalo juh bývalej Alexandrovej ríše a druhé ovládalo sever. Od toho bodu sú v prorockom rozprávaní označovaní jednoducho ako kráľ juhu a kráľ severu. Keď zápas o svetovládu dospeje do bodu, v ktorom je zobrazovaný už len medzi kráľom severu a kráľom juhu, symboly týchto dvoch kráľovstiev pokračujú v celej kapitole.

V piatom verši je ustanovený kráľ juhu a je mocný, no aj kráľ severu je mocný a jeho kráľovstvo je väčšie. Potom v šiestom verši kráľ juhu navrhuje spojenectvo so severným kráľovstvom. Mierová zmluva je zabezpečená tým, že kráľ juhu dáva svoju dcéru kráľovi severu, aby si ju kráľ severu mohol vziať za manželku a potvrdiť ich spojenectvo rodinným zväzkom. Kráľ severu súhlasil, prepustil svoju manželku, vzal si princeznú z juhu a spojenectvo bolo uzavreté.

Napokon južná princezná porodí mužského potomka, no severný kráľ sa napokon unaví svojou novou manželkou, odloží ju, ako to urobil so svojou prvou manželkou, a vezme si späť svoju prvú manželku; len čo je však pôvodná manželka znovu dosadená a dostane príležitosť, zabije severného kráľa, jeho južnú nevestu, jej dieťa i celý jej egyptský sprievod. Čin pôvodnej manželky, ktorá zavraždí južnú princeznú a jej dieťa, rozhorčí rodinu južnej princeznej a jeden z jej bratov pozdvihne vojsko a zaútočí na severné kráľovstvo.

Južné vojsko zvíťazí nad severným kráľom a prvá manželka, ktorá zavraždila severného kráľa, jeho južná nevesta i dieťa sú potom popravení. Syn pôvodnej manželky, ktorý bol po smrti svojho otca dosadený za vládnuceho severného kráľa, je zajatý a odvedený späť do Egypta južným kráľom spolu s niektorými egyptskými artefaktmi a modlami, ktoré severné kráľovstvo odviedlo z

južného kráľovstva v predchádzajúcich bojoch. Po príchode do Egypta zajatý severný kráľ spadne z koňa a zomrie. Uriah Smith označuje dejiny takto.

„Verš 6. A na konci rokov sa spoja; lebo dcéra kráľa juhu príde ku kráľovi severu, aby uzavrela dohodu; ale neudrží silu ramena; ani on neobstojí, ani jeho rameno; ale bude vydaná ona i tí, ktorí ju priviedli, i ten, ktorý ju splodil, i ten, ktorý ju posilňoval v tých časoch.“

„Medzi egyptskými a sýrskymi kráľmi boli časté vojny. Platilo to najmä o Ptolemaiovi Filadelfovi, druhom egyptskom kráľovi, a Antiochovi Theovi, treťom sýrskom kráľovi. Napokon sa dohodli, že uzavrú mier pod podmienkou, že Antiochos Theos prepustí svoju predošlú manželku Laodiku i jej dvoch synov a oženie sa s Berenikou, dcérou Ptolemaia Filadelfa. Ptolemaios teda priviedol svoju dcéru k Antiochovi a dal s ňou nesmierne veľké veno.“

„Ale neudrží moc svojho ramena;“ to jest jej vplyv a moc u Antiocha. A tak sa aj stalo; krátko nato Antiochus v záchvate náklonnosti znovu priviedol na dvor svoju bývalú manželku Laodiku i jej deti. Potom proroctvo hovorí: „Ani on [Antiochus] neobstojí, ani jeho rameno,“ čiže semeno. Laodika, navrátená do priazne a moci, sa obávala, aby ju Antiochus pre nestálosť svojej povahy zasa nezavrhol a nepovolal späť Bereniku; a usudzujúc, že nič menšie než jeho smrť nebude účinnou ochranou proti takej možnosti, dala ho krátko nato otráviť. Ani jeho semeno z Bereniky po ňom nenastúpilo na kráľovstvo; lebo Laodika tak zariadila veci, aby zabezpečila trón pre svojho prvorodeného syna Seleuka Kallinika.“

„Takáto bezbožnosť však nemohla dlho zostať nepotrestaná, ako proroctvo ďalej predpovedá a ďalšie dejiny dokazujú.“

„VERŠ 7. Ale z výhonku jej koreňov povstane jeden na jeho mieste, ktorý príde s vojskom, vnikne do pevnosti kráľa severu, zasiahne proti nim a zvíťazí. 8. A odvedie do Egypta aj ich bohov do zajatia, spolu s ich kniežatami a s ich vzácnymi nádobami zo striebra a zo zlata; a bude trvať viac rokov než kráľ severu. 9. Potom kráľ juho vojde do svojho kráľovstva a vráti sa do svojej vlastnej krajiny.“

„Týmto výhonkom z toho istého koreňa ako Berenika bol jej brat Ptolemaios Euergetés. Len čo po svojom otcovi, Ptolemaiovi Filadelfovi, nastúpil na egyptské kráľovstvo, rozpálený túžbou pomstiť smrť svojej sestry Bereniky, zhromaždil nesmierne vojsko a vtrhol na územie kráľa severu, to jest Seleuka Kallinika, ktorý spolu so svojou matkou Laodiké panoval v Sýrii. A zvíťazil nad nimi, až si podmanil Sýriu, Kilíkiu, horné kraje za Eufratom a takmer celú Áziu. Keď však počul, že sa v Egypte zdvihla vzbura vyžadujúca jeho návrat domov, vydrancoval Seleukovo kráľovstvo a vzal štyridsaťtisíc talentov striebra, drahocenné nádoby a dvetisícpäťsto modiel bohov. Medzi nimi boli aj obrazy, ktoré Kambýsés kedysi odniesol z Egypta a zavliekol do Perzie. Egyptania, celkom oddaní modloslužbe, udelili Ptolemaiovi titul Euergetés, čiže Dobrodinec, ako poctu za to, že im tak po mnohých rokoch navrátil ich zajatých bohov.“

„Toto je podľa biskupa Newtona Jeronýmovo podanie, prevzaté zo starovekých dejepiscov; no, ako hovorí, dodnes existujú autori, ktorí potvrdzujú viaceré z tých istých podrobností. Appianos nás informuje, že Laodiké po tom, čo zabila Antiocha, a po ňom i Bereniku a jej

diet'a, Ptolemaios, syn Filadelfa, aby pomstil tieto vraždy, vpadol do Sýrie, zabil Laodiké a postupoval až po Babylon. Od Polybia sa dozvedáme, že Ptolemaios, prímením Euergetés, súc veľmi rozhorčený nad krutým zaobchádzaním so svojou sestrou Berenikou, vytiahol s vojskom do Sýrie a dobyl mesto Seleukia, ktoré bolo ešte niekoľko rokov nato držané posádkami egyptských kráľov. Tak vošiel do pevnosti kráľa severu. Polyainos tvrdí, že Ptolemaios sa bez vojny a bez bitky zmocnil celej krajiny od pohoria Taurus až po Indiu; no omylom to pripisuje otcovi namiesto synovi. Justín uvádza, že keby Ptolemaios nebol odvolaný späť do Egypta vnútornou vzburou, bol by ovládol celé Seleukovo kráľovstvo. Kráľ juhu tak vstúpil do panstva kráľa severu a navrátil sa do svojej krajiny, ako to prorok predpovedal. A tiež žil viac rokov než kráľ severu; lebo Seleukos Kallinikos zomrel vo vyhnanstve následkom pádu z koňa, a Ptolemaios Euergetés ho prežil o štyri alebo päť rokov.“ Uriah Smith, Daniel a Zjavenie, 250 – 252.

Prorockou charakteristikou Ríma, a teda aj severného kráľa, je, že aby bol upevnený na tróne, musia byť dobyté tri geografické prekážky. Prvým severným kráľom po rozpade Alexandrovej rozlámanej ríše sa stal Seleukos Níktor, ktorý istý čas medzi rokmi 316 a 312 pred Kr. slúžil ako generál Ptolemaiovi (južnému kráľovi). Na túto skutočnosť poukazuje verš päť, keď hovorí: „A južný kráľ zosilnie, aj jeden z jeho kniežat; a zosilnie nad neho.“ Ptolemaios bol južným kráľom a mal generála (jedno zo svojich kniežat), ktorému bolo určené stať sa mocnejším než Ptolemaios, a záverečná časť piateho verša hovorí: „a bude panovať; jeho panstvo bude veľkým panstvom.“ Ptolemaiov generál Seleukos sa mal stať prvým severným kráľom. No aby sa Seleukos stal severným kráľom, musel sa oddeliť od južného kráľa a potom dobyť tri geografické oblasti.

Prvou oblasťou, ktorú Seleukos dobyl, bol Východ v roku 301 pred Kr. Potom dobyl Západ (ktorý držal Kassandrov nástupca) v roku 286 pred Kr. a následne získal svoje tretie územie na Severe, keď v roku 281 pred Kr. porazil Lysimacha. Kráľ severu bol ustanovený na trón v roku 281 pred Kr.

Mierová zmluva, ktorá bola neskôr uzavretá s južným kráľom, nastala v roku 252 pred Kr. O šesť rokov neskôr, v roku 246 pred Kr., boli Berenika (južná princezná), jej syn i celý jej sprievod usmrtení. Južný kráľ potom zajaľ Laodikinho syna, Seleuka Kallinika, a odviezol ho so sebou do Egypta, kde zomrel po páde z koňa. Vláda prvého severného kráľa trvala od roku 281 pred Kr. do roku 246 pred Kr., čo predstavuje tridsaťpäť rokov.

Prvý severný kráľ v jedenástej kapitole prekonal tri zemepisné prekážky, aby bol upevnený na tróne. Aj pohanský Rím prekonal tri zemepisné prekážky, aby bol upevnený na tróne [pozri Daniel 8:9], a pápežský Rím prekonal tri zemepisné prekážky, aby bol upevnený na tróne [pozri Daniel 7:20]. Aj moderný Rím prekonáva tri zemepisné prekážky, aby bol upevnený na tróne [pozri Daniel 11:40–43].

Keď sa prvý severný kráľ raz upevnil na tróne, vládol tridsaťpäť rokov. Keď sa na tróne raz upevnil pohanský Rím, vládol „čas“ (tristošesťdesiat rokov). Keď sa na tróne raz upevnil pápežský Rím, vládol „čas, časy a polovicu času“ (tisícdvestošesťdesiat rokov). Keď sa na tróne raz upevnil moderný Rím, bude vládnuť symbolických štyridsaťdva mesiacov (tiež označených ako „jedna hodina“).

Sestra Whiteová nás informuje, že „veľká časť dejín zaznamenaných v Danielovi, kapitole jedenástej, sa má zopakovať.“ Potom cituje verše tridsaťjeden až tridsaťšesť a hovorí: „odohrajú sa výjavy podobné tým, ktoré sú opísané v týchto slovách.“ V týchto veršoch je pápežský Rím (ohyznosť spustošujúca) „dosadený“ na trón roku 538 a potom prenasleduje Boží ľud „mnohé dni“ (tisícdvestošesťdesiat rokov), až kým sa roku 1798 nenaplní prvé „rozhorčenie“. Dejiny veršov tridsaťjeden až tridsaťšesť sa opakujú v posledných šiestich veršoch jedenástej kapitoly, no tieto dejiny boli takisto dokonale predobrazené vo veršoch päť až deväť.

Ustanovenie Seleuka za kráľa severu v roku 281 pred Kr. sa zhoduje s rokom 538. Obe predstavujú dosadenie kráľa severu na trón pri ukončení podmaňovania troch geografických prekážok. Obdobie pápežskej vlády je vyjadrené viacerými spôsobmi: tisícdvestošesťdesiatimi dňami, štyridsiatimi dvoma mesiacmi, časom, časmi a polovicou času, priestorom a tromi a pol rokmi. Seleukova vláda trvala tridsaťpäť rokov a jedna desatina, čiže desiatok, z tridsiatich piatich je tri a pol. Jedna desatina z tridsiatich piatich rokov sa vyjadruje aj ako „tri celé päť desiatín“ (3,5) roka. „Tri a pol“ je symbolom obdobia pápežskej vlády.

Pápežstvo utrpelo svoju smrteľnú ranu roku 1798, keď kráľ juhu, Napoleon Bonaparte (čo znamená „šťastný syn“), poslal svojho generála, aby zajal pápeža. O rok neskôr, v roku 1799, pápež zomrel vo vyhnanstve, rovnako ako prvý kráľ severu, ktorý bol tiež odvedený do zajatia kráľom juhu. Seleukos Kallinikos zomrel pádom z koňa, keď bol v zajatí v Egypte. Pápež je ten, ktorý sedel na šelme. Šelma predstavovala politický systém, ktorý pápež používal na uskutočňovanie svojich satanských diel. Tá šelma bola roku 1798 zabitá a pápež, ktorý na šelme sedel a vládol nad ňou, zomrel o rok neskôr. Seleukos Kallinikos zomrel pádom z koňa (zo šelmy, na ktorej sedel). Zajatie pápežstva v rokoch 1798 a 1799 bolo dokonale predobrazené zajatím prvého kráľa severu.

Čo privolalo hnev kráľa juhu na severného kráľa, bola porušená mierová zmluva, znázornená odstránením Bereniky (južnej nevesty) a jej následnou smrťou z rúk Laodiky. Napoleon uzavrel v roku 1797 mierovú zmluvu medzi revolučným Francúzskom a pápežskými štátmi. Zmluva bola pomenovaná podľa mesta Tolentino v Ancone v Taliansku, kde bola podpísaná. Oficiálne sa skončila vo februári 1798, keď Francúzsko zajalo pápeža. Dôvodom, prečo bola zmluva zrušená, bolo úsilie Francúzska šíriť svoju revolúciu.

Napoleonov generál Duphot sa nachádzal v Ríme roku 1797 ako súčasť francúzskeho expedičného vojska vyslaného Direktóriom, vtedajšou vládnucou vládou Francúzska. Cieľom francúzskej výpravy do Talianska, ktorej súčasťou bola aj prítomnosť generála Duphota v Ríme, bolo podporiť Rímsku republiku, krátkodobý satelitný štát zriadený francúzskymi revolučnými silami na Apeninskom polostrove. Francúzi sa v tomto období aktívne podieľali na podpore revolučných hnutí a na šírení revolučných ideálov po celej Európe. V Taliansku sa usilovali zvrhnúť monarchie a ustanoviť republiky utvorené podľa vzoru Francúzskej republiky.

Duphotova prítomnosť a činnosť v Ríme vyvolali odpor konzervatívnych frakcií, vrátane prívržencov Pápežského štátu a miestnej aristokracie. V decembri 1797 bol počas konfrontácie medzi francúzskymi vojskami a prívržencami Pápežského štátu generál Duphot zavraždený, a tak

bola vytvorená zámienka, aby Napoleon v nasledujúcom roku vyslal generála Berthiera zajat pápeža. Porušená mierová zmluva medzi kráľmi juhu a severu poskytla v oboch dejinách podnet k tomu, aby bol kráľ severu zajatý kráľom juhu.

Ôsmy verš hovorí: „a odvedie aj ich bohov do zajatia do Egypta, s ich kniežatami i s ich vzácnymi nádobami zo striebra a zo zlata.“ Keď sa Ptolemaios v naplnení tohto verša vrátil do Egypta, Egyptania mu udelili titul „Euergetes“ (Dobrodinec) ako prejav uznania za jeho dielo, ktorým im navrátil ich modly a cenné predmety, ktoré im predtým odňal kráľ severu. Roku 1798 došlo k vydrancovaniu Ríma Francúzmi. Historici zaznamenávajú, že len v priebehu jediného dňa bolo vidieť opúšťať mesto päťsto konských záprahov pod silnou vojenskou strážou.

Sprievod obsahoval nesmierne množstvo antických sôch a renesančných malieb, ktoré si Francúzsko prisvojovalo v súlade s porušenou tolentinskou mierovou zmluvou. Medzi týmito umeleckými dielami boli súsošie Láokoóna, Apolón Belvederský, Umierajúci Gal, Amor a Psyché, Ariadna na Naxe, Medicejská Venuša a kolosálne postavy Tibery a Nílu; gobelíny a maľby od Rafaela, vrátane Premenenia, Madony di Foligno, Madony della Sedia, Tizianovej Santa Conversazione; a mnohé ďalšie diela. Až niekoľko rokov nato boli tieto ukradnuté poklady vystavené v Musée Napoléonien v Louvri, ktoré bolo otvorené v roku 1807. Tak ako bol Ptolemaios oslavovaný za navrátenie egyptských pokladov, poklady odnesené z Ríma boli umiestnené v časti múzea pomenovanej po Napoleonovi.

Verše päť až deväť tvoria dokonalú paralelu k dejinám, ktoré sa začínajú v roku 538 a končia v rokoch 1798 a 1799. Zodpovedajú veršom tridsaťjeden až tridsaťšesť, čo je znázornené v posledných šiestich veršoch kapitoly, ktoré opisujú konečné zmocnenie sa modernej Ríma moci, keď prekonáva tri prekážky a napokon prichádza ku svojmu koncu, pričom mu nik nepomôže. Verš desať sa potom zaoberá dejinami roku 1989.

No jeho synovia sa rozhorčia a zhromaždia množstvo veľkých vojsk; a jeden iste príde, zaplaví krajinu a prejde ňou; potom sa vráti a rozhorčí sa až po svoju pevnosť. Daniel 11,10.

Historické naplnenie desiateho verša je predobrazom roku 1989, keď pápežstvo v tajnom spojení s Ronaldom Reaganom „zaplavilo“ a „prešlo cez“ Sovietsky zväz, pričom z neho zostala iba jeho pevnosť (Rusko), keď sa Sovietsky zväz (ZSSR) v dôsledku perestrojky rozpadol.

A v čase konca bude kráľ juhu do neho bodat'; a kráľ severu príde proti nemu ako víchor, s vozmi a s jazdcami a s mnohými loďami; a vtrhne do krajín, zaplaví ich a prejde cez ne. Daniel 11:40.

Dejiny desiateho verša predstavujú odvetu za dobytie kráľa severu kráľom juhu v roku 246 pred Kr. a predobrazujú odvetu za dobytie kráľa severu kráľom juhu v roku 1798. Štyridsiaty verš sa začal časom konca v roku 1798, keď kráľ juhu (ateistické Francúzsko) zasadil smrteľnú ranu kráľovi severu (pápežskej moci), a naplnil sa kolapsom Sovietskeho zväzu v čase konca v roku 1989. Čas konca v roku 1798 je vo verši štyridsať predstavený slovami: „A v čase konca bude do neho dorážať kráľ juhu.“ Dvojbodka (:) oddeľujúca poslednú časť verša označuje nasledujúci „čas konca“ v roku 1989. „A kráľ severu sa proti nemu privalí ako víchrica, s vozmi a jazdcami a s

mnohými loďami; vojde do krajín, zaplaví ich a preženie sa cez ne.“

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Každému národu, ktorý vystúpil na scénu dejín, bolo dovolené zaujať svoje miesto na zemi, aby sa ukázalo, či splní zámer ‚Strážcu a Svätého‘. Proroctvo sledovalo vzostup a pád veľkých svetových ríš — Babylonu, Médo-Perzie, Grécka a Ríma. Pri každej z nich, rovnako ako pri národoch menšej moci, sa dejiny opakovali. Každá mala svoje obdobie skúšky, každá zlyhala, jej sláva pohasla, jej moc sa pominula a jej miesto zaujala iná....“

„Zo vzostupu a pádu národov, ako je to zjavne vyložené na stránkach Svätého písma, sa majú poučiť, aká bezcenná je iba vonkajšia a svetská sláva. Babylon so všetkou svojou mocou a nádherou, akú náš svet odvtedy už nikdy neuzrel, — mocou a nádherou, ktoré sa ľuďom onoho času zdali také pevné a trvalé, — ako úplne pominul! Ako „kvet trávy“ zahynul. Tak hynie všetko, čo nemá Boha za svoj základ. Iba to, čo je spojené s Jeho zámerom a vyjadruje Jeho charakter, môže obstáť. Jeho zásady sú jediné pevné veci, ktoré náš svet pozná.“ Education, 177, 184.